

Влюбен до безумие

Рейчъл Гибсън

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

*С обич на родителите ми, Ал и Мери
Рийд. Късно нощем, когато умът ми е
спокоен, все още мога да си спомня арома-
та от кожата на майка ми и усещането
от допира до остриите връхчета на нис-
ко подстриганата коса на баща ми... и
знам, че съм била благословена.*

Промог

Червеният блясък от газовата печка докосваше бръчките и извивките по лицето на Хенри Шоу, докато цвиленето на любимия му Апалуза* го повика на топлия пролетен бриз. Той включи старата си касета с осем песни в плеъра и дълбокият, дрезгав глас на Джони Кеш** изпълни малкия навес. Преди Джони да открие религията, бе един убийствен гуляйджия. Мъж за пример. На Хенри това му харесваше. После Джони бе открил Исус и Джун и кариерата му бе отишла по дяволите. Животът невинаги вървеше по план. Бог, жените и болестта винаги намираха начин да се намесят. Хенри мразеше всичко, което се намесваше в плановете му.

Той мразеше да не може да контролира ситуацията.

Наля си бърбън и погледна през малкото прозорче над работната маса. Залязващото слънце стоеше точно над планината Шоу, кръстена на името на предците на Хенри, които се бяха установили в богатата долина отдолу. Изразени сиви сенки прорязваха долината към

* Порода коне, която е известна с леопардовата си шарка и петниста космена покривка. През 1975 г. е обявена за официален кон на щата Айдахо. - Б.пр.

** Американски певец, автор на песни и писател, носител на няколко награди Грами. Той е известен преди всичко като една от емблематичните фигури на кънтри музиката. Джони Кеш е вярващ протестант, изследовател на Библията и автор на романа с християнско съдържание „Man In White“. Той издава и запис, в който речитира цялото съдържание на Новия завет. - Б.пр.

езерото Мери, кръстено на пра-прабабата на Хенри, Мери Шоу.

Той мразеше Бог и болестите, които не можеше да контролира, но повече мразеше проклетите лекари. Те ровеха и ръчкаха, докато открият нещо нередно, а след това никой от тях не му казваше нищо от това, което искаше да чуе. Всеки път той се опитваше да им докаже, че грешат, но в крайна сметка така и не успя.

Хенри плисна ленено масло върху няколко стари памучни парцали и ги постави в картонена кутия. Винаги бе планирал да има много внуци досега, но нямаше и един. Той бе последният Шоу. Последният в дългата линия на един стар и уважаван род. Шоу бяха почти изчезнали и това го изяждаше отвътре. Нямаше кой да носи кръвта му, след като си отиде... никой, с изключение на Ник.

Хенри седна в един стар офис-стол и надигна бърбъна към устните си. Той щеше да бъде първият, който признава колко ощетен бе това момче. В продължение на няколко години се опитваше да се реваншира на сина си. Но Ник бе упорит, непримирим човек. Точно както беше едно непокорно и недружелюбно момче.

Ако Хенри имаше повече време, бе сигурен, че той и синът му биха могли да постигнат някакво разбирателство. Но Хенри не разполагаше с време, а и Ник не го улесняваше. Ник всъщност направи така, че да е трудно дори да го харесваш.

Той си спомни деня, в който майката на Ник, Бени-та Алегреза, потропа на входната му врата, твърдейки, че Хенри е баща на чернокосото бебе в ръцете ѝ. Хенри бе насочил вниманието си от тъмния поглед на Бени-та към големите сини очи на своята съпруга, Рут,

която стоеше до него.

Отричаше до последно. Разбира се, имаше голям шанс твърдението на Бенита да е истина, но той отричаше дори възможността за това. Дори ако не бе женен, никога не би избрал да има дете от баската жена. Тези хора бяха твърде тъмни, твърде избухливи и прекалено религиозни за неговия вкус. Хенри искаше бели, русокоси бебета. Не желаше децата му да бъдат объркани с мексиканчета. О, той знаеше, че баските не са мексиканци, но за него всички те си приличаха.

Ако не беше братът на Бенита, Джоуса, никой нямаше да узнае за връзката му с младата вдовица. Но това, обичащо овцете, копеле, се бе опитало да го изнудва, за да признае Ник за свой син. Бе помислил, че Джоуса блъфира, когато бе дошъл при него и го бе заплашил да каже на всички в града, че Хенри се е възползвал от скърбящата му сестра и я е прелъстил. Игнорира заплахата, но Джоуса изпълни обещанието си. И Хенри отново бе отрекъл бащинството.

Но когато Ник стана на пет години, толкова приличаше на Шоу, че вече никой не вярваше на Хенри. Дори Рут. Беше се развела с него и бе взела половината от парите му.

Но дори тогава все още разполагаше с време. Беше в края на тридесетте и все още бе млад.

Хенри вдигна револвера си – 357 Магнум, и пъкна шест куршума в цилиндъра. След Рут бе намерил втората си съпруга, Гуен. Въпреки че Гуен бе бедна и неомъжена майка на непризнато дете, той се ожени за нея по няколко причини. Тя очевидно не беше бездетна, както подозираше за Рут, и беше така красива, че го болеше да я гледа. Тя и дъщеря ѝ му бяха толкова

благодарни, лесно можеше да ги превърне в това, което искаше. Но в крайна сметка доведената му дъщеря го бе разочаровала горчиво. А Гуен не бе успяла да му даде това, което най-много искаше. След години брак тя не го дари със законен наследник.

Хенри завъртя цилиндъра, погледна надолу към револвера в ръката си. С цевта на пистолета той бутна кутията с парцалите близо до газовата печка. Не искаше някой да чисти бъркотията, след като него вече го няма. Песента, която чакаше да чуе, гърмеше през високоговорителите и той подпали плъра, докато Джо-ни пееше за падане в горящ огнен пръстен.

Очите му леко се замъглиха, когато помисли за живота си и хората, които оставяше след себе си. Беше срамота, че нямаше да е тук, за да види израженията по лицата им, когато узнаеха какво е направил.

Глава 1

– Смъртта идва, когато трябва, при всички хора, и неизбежно ни разделя с нашите близки – говореше преподобният Типет с равен, церемониален тон. – Хенри Шоу ще ни липсва, любим съпруг, баща и виден член на нашата общност. – Преподобният направи пауза и погледна към голямата група, събрала се, за да каже последно сбогом на покойника. – Той щеше де се радва да види толкова много приятели тук днес.

Ако Хенри Шоу можеше да хвърли един поглед на линията от автомобили, затворили входа на гробище „Спасение“, щеше да сметне почетната публика, като малко по-малка, отколкото му се полага. До загубата на изборите миналата година заради това жълто куче, демократа Джордж Танъси, той беше заемал длъжността *кмет* на Трули, Айдахо, повече от двадесет и четири години.

Хенри бе голям човек в малката общност. Притежаваше половината от бизнеса в града и имаше повече пари от всички в Трули, взети заедно. Малко след развода с първата си жена преди двадесет и шест години, той бе излязъл и я бе заменил с най-красивата, която бе успял да намери. Беше собственик на най-добрата двойка ваймаранери* в щата, Дюк и Долорес, и доскоро

* Ваймаранерът е една от най-старите породи ловни кучета. - Б.пр.

бе живял в най-голямата къща в града. Но това беше, преди тези момчета Алегреза да започнат да строят из цялото проклето място. Той имаше и доведена дъщеря, но не бе говорил за нея от години.

Хенри обичаше положението си в общността. Той бе топъл и щедър към хората, които бяха съгласни с мнението му. Но ако не си приятел на Хенри, си негов враг. Тези, които се бяха осмелили да го предизвикат, обикновено съжаляваха след това. Той бе надут, червендалест кучи син и когато извадиха овъглените му останки от пъкъла, който беше отнел живота му, имаше членове на общността, които смятаха, че Хенри Шоу е получил точно това, което е заслужавал.

– На земята предаваме тялото на любимия ни човек. Животът на Хенри ...

Дилейни Шоу, доведената дъщеря на Хенри, слушаше успокояващия тембър в гласа на преподобния Типет, и хвърли кос поглед към майка си. Меките сенки на тежката загуба изглеждаха добре върху Гуен Шоу, но Дилейни не бе изненадана. Майка ѝ изглеждаше добре във всичко. Винаги. Тя върна погледа си върху разцъфналите жълти рози върху ковчега на Хенри. Яркото юнско слънце стрелкаше лъчите си върху полирания махагон и лъскавата месингова надгробна плоча. Тя бръкна в джоба на ментово-зеления костюм, взет назаем от майка ѝ, и извади слънчевите си очила. Плъзна костенурковите рамки върху лицето си и се скри от пронизващите слънчеви лъчи и любопитните погледи на хората около нея. Изправи раменете си и вдиша няколко пъти дълбоко. Не се бе прибирала у дома в продължение на десет години. Винаги бе имала намерение да се върне и да се сдобри с Хенри. Сега

вече беше прекалено късно.

Лекият бриз разбърка червеникаво-златистите къдрици около лицето ѝ. Тя пхна дългата до брадичката коса зад ушите си. Трябваше да опита. Не биваше да стои далеч толкова дълго време. Не трябваше да допусне да минат толкова много години, но никога не бе помисляла, че той ще умре. Не и Хенри. Последния път, когато го бе видяла, си бяха казали ужасни неща един на друг. Неговият гняв беше толкова бурен, че все още си го спомняше ясно.

Чу се звук, сякаш Божият гняв се задаваше в далечината, и Дилейни вдигна поглед към небето, като почти очакваше да види гръмотевици и светкавици, сигурна, че пристигането на човек като Хенри е създавало смущения в Рая. Небето остана ясно синьо, но бученето продължи, привличайки вниманието ѝ към железните порти на гробището.

Самотен моторист, яхнал лъскав мотор в черен лак и блестящ хром, с развяна от вятъра коса, разрошена върху широките му рамене, си проби път през тълпата, събрана, за да изкаже своите съболезнования. Чудовищният двигател разлюляваше земята и разтреперваше въздуха, а чифт странични ауспуси задушаваха присъстващите на погребението. Облечен в избелели дънки и мека бяла тениска, мотористът намали и докара ръмжащия Харли пред сивата катафалка. Двигателят изгасна и петата на ботуша му остърга асфалта, докато подпираше мотора на стойката. След това с едно плавно движение той се изправи. Неколкодневната му брада потъмняваше силните му челюсти и бузи и насочваше вниманието към твърдите му устни. Малка златна халка пронизваше меката част на ухото му,

а очите му бяха скрити от платинени слънчеви очила „Оукли“.

Имаше нещо смътно познато в този готин моторист. Нещо в гладката му маслинена кожа и черна коса, но Дилейни не можеше да каже какво точно.

– О, Боже, Господи – ахна майка ѝ до нея. – Не мога да повярвам, че е дръзнал да дойде, облечен по този начин.

Нейното възмущение бе споделено от други опечалени, които имаха лошите обноски да нарушат мълчанието със силен шепот.

– Цял живот създава главоболия.

– Винаги е бил лош до мозъка на костите си.

Дънки Левис обгръщаха здравите му бедра и opisваха чатала му, като подчертаваха дългите му мускулести крака, покрити от меката памучна тъкан. Топлият бриз прилепваше блузата към широките му мускулести гърди. Дилейни отново вдигна поглед към лицето му. Той махна бавно слънчевите очила от носа си и ги бутна в предния джоб на тениската си. Светлите му сиви очи гледаха право в нея.

Сърцето на Дилейни спря и костите ѝ сякаш се вкамениха.

Тя познаваше тези очи, които сякаш пробиваха дупка в нея. Те бяха точно копие на тези на ирландския му баща, но много по-изумителни, защото бяха разположени върху лице, типично за баското у него.

Ник Алегреса, източникът на момичешките ѝ вълнения и разочарования. Ник, тази хитра, сладкодумна змия. Той стоеше, облеган на един крак, сякаш не забелязваше вълнението, което причиняваше. Най-вероятно го беше забелязал и просто не му пукаше. Дилей-

ни вече десет години отсъстваше, но някои неща очевидно не се бяха променили. Ник бе наедрял и чертите на лицето му бяха узрели, но присъствието му все още привличаше вниманието.

Преподаваният Типет наведе глава.

– Нека се помолим за Хенри Шоу – започна той.

Дилейни наведе брадичката си и затвори очи. Дори като дете, Ник привличаше повече внимание, отколкото му се полагаше. По-големият му брат Луи също беше див, но никога толкова, колкото Ник. Всички знаеха, че братята Алегреса са луди, импулсивни баски мъже, сръчни и разгонени, като предсрочно освободени престъпници.

Всяко момиче в града бе предупредено да стои далеч от братята, но като леминги* към морето, много от тях се поддаваха на призива на дивата природа и се хвърляха към *тези баски момчета*. Ник бе заслужил репутацията си на чаровник, който умееше да смъква женското бельо с лекота. Но той не бе очаровал Дилейни. Противно на популярното схващане, тя не бе имала интимни взаимоотношения с Ник Алегреса. Той не бе отнел *нейната* девственост.

Не и технически във всеки случай.

– Амин – опечалените изрецитираха като едно цяло.

– Да. Амин – изрече Дилейни, чувствайки се малко виновна за непочтителните си мисли по време на молитвата към Бога.

Тя погледна над слънчевите си очила и присви очи. Наблюдаваше как устните на Ник се движат, докато бързо се прекръсти. Той бе католик, разбира се, подобно на останалите баски семейства в района. Все

* Гризачи, обитаващи северните части на Европа и Америка. - Б.пр.

пак изглеждаше като светотатство, да видиш такъв откровенно сексуален, дългокос, носещ обици моторист да се прекръсти, сякаш бе свещеник. После, все едно имаше цял ден на разположение, той вдигна поглед и огледа Дилейни от костюма до лицето. За миг нещо проблесна в очите му, но също толкова бързо изчезна и вниманието му бе привлечено от русата жена до него, която беше облечена в розова прилепнала рокля. Тя се повдигна на пръсти и прошепна нещо в ухото му.

Опечалените се тълпяха около Дилейни и майка ѝ, спираха, за да изкажат своите съболезнования и след това се насочваха към автомобилите си. Тя загуби Ник от полезрението си и се обърна към хората, преминаващи пред нея. Позна по-голямата част от приятелите на Хенри, които спираха, за да поговорят с нея, но видя малко хора на възраст под петдесет. Тя се усмихваше, кимаше и стискаше ръце. Мразеше всяка минута в близост до тях. Искаше да бъде сама. Да бъде сама, за да може да мисли за Хенри и добрите времена. Искаше да си спомни Хенри, преди да се разочароват така ужасно един от друг. Но знаеше, че няма да получи такава възможност скоро. Бе емоционално изтощена, когато двете с майка ѝ се отправиха към лимузината, която щеше да ги заведе обратно у дома. Нямахше нещо, което да иска повече от това да заспи зимен сън.

Ръмженето на Харлито на Ник привлече вниманието ѝ и тя погледна през рамо към него. Той форсира двигателя два пъти, след това направи обратен завой и изстреля големия мотор. Смръщи вежди, когато го видя да преминава скоростно, и очите ѝ се фокусираха върху блондинката, притисната към гърба му, като впита вендуза от плът. Той беше забил жена от погребението

на Хенри, бе я метнал на мотора, сякаш излизаше от бар. Дилейни не я разпозна, но наистина не бе изненадана да види жена да напуска погребението с Ник. Нищо не бе свещено за него. За Ник нямаше граници.

Тя се качи в лимузината и потъна в луксозната кадилфена седалка. Хенри бе мъртъв, но нищо не се бе променило.

– Беше наистина хубава служба, не мислиш ли?

Попита Гуен, прекъсвайки мислите на Дилейни, докато колата излизаше от гробището и се отправяше към шосе 55.

Дилейни задържа погледа си върху сините проблясъци на езерото Мери, което едва се забелязваше през гъстата борова гора.

– Да – отговори тя и насочи вниманието към майка си. – Наистина беше хубаво.

– Хенри те обичаше. Просто не знаеше как да прави компромиси.

Те бяха водили този разговор много пъти и Дилейни не се чувстваше в настроение да говори за това сега. Дискусията винаги започваше и завършваше по един и същи начин, без нищо да бъде разрешено.

– Колко хора мислиш, че ще дойдат? – попита тя, имайки предвид събирането след погребението.

– Почти всички, предполагам. – Гуен се пресегна и приглади косата на Дилейни зад ушите ѝ.

Дилейни почти очакваше майка ѝ да намокри пръстите си и да залиже къдриците на челото ѝ, както правеше, когато бе дете. Мразеше го тогава, мразеше го и сега. Постоянното поправяне, сякаш такава, каквато си беше, не изглеждаше достатъчно добре. Непрекъснатото суетене, сякаш можеше да се превърне в нещо,

което не е.

Не. Нищо не се бе променило.

– Толкова съм щастлива, че си тук, Лейни.

Дилейни се чувстваше задушена и натисна копчето на електрическия прозорец. Тя вдиша свежия планински въздух и го издиша бавно. Два дни, каза си тя. Щеше да се прибере вкъщи след два дни.

Миналата седмица бе получила уведомление, че е сред наследниците в завещанието на Хенри. След начина, по който се бяха разделили, тя не можеше да си представи защо той я бе включил. Чудеше се дали е прибавил и Ник, или е пренебрегнал сина си дори и след своята смърт.

Накратко, тя се чудеше дали Хенри ѝ е оставил пари или собственост. По-вероятно бе да е някакъв остроумен подарък, като стара ръждясала рибарска лодка или боклуци, увити в одеяло. Каквото и да беше, нямаше значение, тя тръгваше директно, след като завещанието бъде прочетено. Сега всичко, което трябваше да направи, бе да събере смелост и да каже на майка си. Може би щеше да ѝ звънне от телефонен автомат някъде около Солт Лейк Сити. Дотогава тя планираше да се види с някои от старите си приятелки, да посети няколко местни бара и да изчака, докато се прибере вкъщи в големия град, където можеше да диша. Знаеше, че ако остане по-дълго от няколко дни, щеше да загуби ума си или още по-лошо... себе си.

– Я, виж ти, кой се е върнал.

Дилейни остави таблата с пълнени гъби на масата, после погледна в очите на съперничката си от детството, Хелън Шнап. Докато растеше, Хелън бе като трън в петата и камък в обувката на Дилейни. Всеки път, щом

се обърнесе, Хелън бе там, обикновено една крачка напред. Тя бе по-красива, по-бърза в леката атлетика и по-добра в баскетбола. Във втори клас Хелън я бе свалила от първото място в окръжното състезание по правопис. В осми клас Хелън я беше победила и бе станала главна мажоретка, а в единадесети я спипаха в автокиното с гаджето на Дилейни, Томи Маркъм, докато го беше яхнала на задната седалка на фамилното комби на Маркъм. Едно момиче не забравяше подобни неща и Дилейни с мълчалива наслада оглеждаше цъфтящите краища на Хелън и прекалено третираните ѝ кичури.

– Хелън Шнап – каза тя и, колкото и да не искаше, трябваше да признае пред себе си, че с изключение на косата, нейната стара съперничка все още бе хубава.

– Сега съм Маркъм. – Хелън грабна един кроасан и го напълни с резен шунка. – Томи и аз сме щастливо женени от седем години.

Дилейни се принуди да се усмихне.

– Не е ли просто чудесно? – Тя си каза, че не ѝ пука за нито един от тях, но винаги се забавляваше с фантазията, че Хелън и Томи можеха да свършат като Бони и Клайд. Фактът, че все още таеше такава враждебност, не я притесняваше толкова, колкото мислеше, че вероятно трябва да я притеснява. Може би бе моментът да започне психотерапията, която от толкова време отлагаше.

– Омъжена ли си?

– Не.

Хелън ѝ хвърли поглед, изпълнен със съжаление.

– Майка ти ми каза, че живееш в Скотсдейл.

Дилейни се бореше с желанието си да набута кроасана в носа ѝ.

– Живея във Финикс.

– О, така ли? Сигурно не съм чула правилно. – Хелън си взе една гъба и бързо се отдалечи.

Тя се съмняваше, че Хелън има проблем със слуха. Косата ѝ обаче бе друг въпрос и ако Дилейни вече не бе планирала да напусне града след няколко дни, разбира се, ако беше по-добър човек, щеше да предложи да поотреже известно количество от нея. Тя може би дори щеше да плисне една протеинова маска върху къдравата коса на Хелън и да обвие цялата ѝ глава в целофан. Но не бе толкова добра.

Дилейни обходи с поглед трапезарията, пълна с хора, докато търсеше майка си. Гуен Шоу бе заобиколена от приятели. Всеки рус косъм бе подреден в идеален ред, а с безупречния си грим тя приличаше на кралица, която дава прием. Гуен винаги е била втората Грейс Кели в Трули, Айдахо. Те дори си приличаха до известна степен. На четиридесет и четири, тя можеше да мине за тридесет и девет и, както сама обичаше да казва, изглеждаше прекалено млада, за да има дъщеря на двадесет и девет.

Навсякъде другаде петнадесет години разлика във възрастта между майка и дъщеря би довело до повече от няколко повдигнати вежди, но за малък град в Айдахо не бе необичайно в гимназията двама влюбени да се оженят в деня след дипломирането си, понякога защото младоженката беше бременна. Никой не обръщаше внимание на бременна тийнейджърка освен ако въпросната не беше неомъжена. Този вид скандали даваше повод за клюки в продължение на години.

Всички в Трули вярваха, че младата съпруга на кмета бе овдовяла скоро, след като се беше омъжила

за биологичния баща на Дилейни, но всичко това беше лъжа. На петнадесет Гуен се бе забъркала с женен мъж и когато той бе установил, че тя е бременна, я зарязал и тя напуснала града.

– Виждам, че се върна. Помислих, че може да си мъртва.

Вниманието на Дилейни бе привлечено от старата мисис Ван Дам, прегърбена над алуминиева проходилка, която се олюляваше бавно към подправените яйца. Бялата ѝ коса, пригладена на вълни, бе точно, както си я спомняше Дилейни. Не можеше да се сети за първото име на жената. Не знаеше дали някога е чувала да го използват. Всички винаги се обръщаха към нея със „старата мисис Ван Дам“. Жената сега бе толкова древна, че гърбът ѝ, прегърбил се с възрастта и остеопорозата, я бе превърнал в човешка вкаменелост.

– Мога ли да ви помогна да си вземете нещо за ядене? – предложи Дилейни, като стоеше малко по-изправена, броейки назад времето, до последния път, когато бе изпила чаша мляко или поне обогатена с калций таблетка „Tums“.

Мисис Ван Дам посочи едно яйце, след това предостави чинията си на Дилейни.

– Малко от това и това – нареждаше тя, посочвайки към няколко различни блюда.

– Искате ли салатата?

– Получавам газове от нея – прошепна мисис Ван Дам, след това посочи купата с амброзия. – Това изглежда добре и няколко от тези пилешки крилца. Те са люти, но аз си нося пепто-бисмола*.

За такова крехко малко нещо, старата мисис Ван

* Лекарство, което служи за успокояване на леки стомашни разстройства. - Б.пр.

Дам ядеше като дървар.

– Възможно ли е да сте роднина на Жан-Клод? – Пошегува се Дилейни, опитвайки се да вмъкне малко хумор в този иначе мрачен ден.

– Кой?

– Жан-Клод Ван Дам, кикбоксърът.

– Не, не познавам никакъв Жан-Клод, но може би има един, който живее в Емет. Тези Ван Дамови от Емет постоянно се забъркват в неприятности, винаги ритат едно или друго нещо. Миналата година Теди – средният внук на покойния ми брат, бе арестуван за кражба на онази голяма статуя на Смоуки Беър, която стои пред сградата на Горското стопанство. За какво му е притрябвало такова нещо, така или иначе?

– Може би защото се казва Теди*?

– Хъ?

Дилейни се намръщи.

– Няма значение.

Не трябваше да се опитва. Беше забравила, че чувството ѝ за хумор не бе ценено в бедните бели, земеделски градове, където мъжете бяха склонни да използват джобовете на ризите си за пепелници. Тя настани мисис Ван Дам на една маса близо до бюфета, а след това се отправи към бара.

Дилейни често си мислеше, че целият следпогребален ритуал за събиране на хората, за да се нахранят като свине и да се напият, е малко странен, но предполагаше, че съществува, за да даде утеха на семейството. Тя не усети ни най-малка утеха. Чувстваше се на показ, както винаги се бе чувствала, докато живееше

* Игра на думи, Беър (Bear) в превод от английски означава мечка. А Теди Беър е популярно плюшено мече, разпространено през 1954 г. - Б.пр.

в Трули. Беше израснала, като дъщерята на кмета на общината и неговата красива съпруга. Дилейни винаги бе някак по-ниско от тях. Никога не бе дружелюбна или буйна като Хенри, нито красива като Гуен.

Тя отиде в салона, където старите приятели на Хенри от ловната хижа на Муз стояха на бара и смърдяха на Джони Уокър. Те почти не ѝ обърнаха внимание, докато си наливаше чаша вино и събу обувките си на ниски токчета, които майка ѝ също бе настояла да ѝ заеме.

Макар Дилейни да знаеше, че е склонна към пристрастяване, всъщност тя имаше само една страст. Беше маниак на тема обувки. Мислеше, че Имелда Маркос* има ненужно лоша слава. Дилейни обичаше обувки. Всички обувки. С изключение на тези с ниски и дебели токчета. Бяха твърде скучни. Тя си падаше по високи тънки токове, фънки ботуши и гладиаторски сандали. Дрехите ѝ също не бяха съвсем стандартни. През последните няколко години тя работеше във *Валентина*, луксозен салон, в който клиентите плащаха сто долара за подстригване и очакваха да видят стилиста си с дрехи по последна мода. За парите си клиентите на Дилейни очакваха да я видят във винилова къса пола, кожени панталони или прозрачни блузи с черен сутинен. Не особено подходящи за траурно облекло на доведената дъщеря на човек, който е управлявал малък град в продължение на дълги години.

Дилейни тъкмо щеше да напусне стаята, когато разговорът, който дочу, я спря.

* Имелда Маркос е съпруга на бившия президент на Филипините Фердинанд Маркос. Тя държала в необятния си гардероб 3000 чифта обувки, 1200 рокли висша мода, 35 луксозни палта от рядка кожа, 1500 чанти, 500 сутинена и много други аксесоари. Всичко това, а и много други примери за разкош и преклонение пред лукса превръщат името на Имелда Маркос в нарицателно за разточителство, екстравагантност и крайна степен на консуматорство. - Б.пр.

– Дон казва, че той вече изглеждал като овъглена брикета, когато са го открили.

– Ужасен начин да умреш.

Мъжете дружно поклатиха глави и отпиха от скоча си. Дилейни знаеше, че огънят се е запалил в навеса на Хенри в другия край на града. Според Гуен наскоро се захванал с развъждането на породата Апалуза, но не искал миризма на оборски тор в близост до къщата си.

– Хенри обичаше тези коне – каза Муз, в каубойски удобен костюм. – Чух да казват, че искра е подпалила и плевнята. Не е останало много от тези Апалуза, само няколко бедрени кости и едно-две копита.

– Мислиш ли, че е палеж?

Дилейни извъртя очите си. *Палеж*. В град с току-що включена кабелна телевизия. В Трули нямаше нещо, което да се обича повече от слушането на клюки и разпространяването на интриги. Хората живееха за тях. Ядяха ги като храни от пета група.

– Следователите от Бойзи не мислят така, но не е изключено.

Разговорът замря, докато някой не каза:

– Съмнявам се пожарът да е умишлен. Кой би причинил такова нещо на Хенри?

– Може би Алегреса.

– Ник?

– Той мразеше Хенри.

– Както и много други хора, ако трябва да бъдем честни. Изгарянето на един мъж и конете му изискват голяма омраза. Не знам дали Алегреса е мразел Хенри чак толкова.

– Хенри беше доста против тези жилищни комплекси, които Ник строи на Кресънт Бей. Двамата поч-

ти се сбиха долу в Шеврон преди един-два месеца. Не знам как е взел тази част от имота на Хенри, но е сигурно, че го е сторил. После отиде и построи жилищни комплекси из цялото проклето място.

Те отново поклатаха глави и отпиха от чашите си. Дилейни бе прекарала много часове, в излежаване по белия пясък и плуване в чистите сини води на Кресънт Бей. Желан от почти всеки в града, заливът беше първокачествен недвижим имот, заемащ голямо пространство от незастроен плаж. Земята бе в семейството на Хенри от поколения и Дилейни се зачуди как Ник е успял да го докопа.

– Последно чух, че тези жилищни комплекси са направили Алегреса богати.

– Аха. Грабнаха ги калифорнийците. Докато се усетим, тук ще гъмжи от мухльовци, които сърбат лате и употребяват наркотици.

– Или още по-лошо... от актьори.

– Няма нищо по-ужасно от наивен реформатор като Брус Уилис, който се появява и опитва да промени всичко. Той е най-лошото нещо, което някога се е случвало на Хейли. По дяволите, той обикаля там, обновява няколко сгради, а след това си мисли, че може да каже на всички в целия проклет щат как да гласуват.

Мъжете се съгласиха с взаимно кимване и недоволни презрителни изражения. Когато разговорът се завъртя около филмови звезди и екшън филми, Дилейни незабелязано излезе от стаята. Тя се придвижи надолу по коридора до работния кабинет на Хенри и затвори плъзгащите врати зад себе си. От стената зад масивното махагоново бюро лицето на Хенри се вираше надолу към нея. Дилейни си спомняше кога му направиха

портрета. Тя бе на тринадесет във времето, когато за първи път се бе опитала да си извоюва малко независимост. Искаше да пробие ушите си. Хенри каза *не*. Не бе нито първият и със сигурност не бе последният път, в който той упражняваше власт над нея. Хенри винаги трябваше да контролира.

Дилейни седна в огромния кожен стол и бе изненадана да види своя снимка на бюрото. Тя си припомни деня, в който Хенри бе направил снимката. Денят, в който целият ѝ живот се бе променил. Беше на седем и майка ѝ току-що се бе омъжила за него. Това беше денят, в който тя бе напуснала караваната в покрайнините на Лас Вегас и след кратък полет се бе оказала в триетажна викторианска къща в Трули.

Първият път, когато бе видяла къщата с двете кули и остър покрив, тя бе помислила, че се мести в дворец, което означаваше, че Хенри очевидно е крал. Имението бе заобиколено с гора от три страни, разположена така, че да разкрива красивата морава, докато задният двор гледаше към прохладните води на езерото Мери.

Само за няколко часа Дилейни бе напуснала бедността и се бе озовала в приказка. Нейната майка бе щастлива, а Дилейни се чувстваше като принцеса. И в онзи ден, седнала върху стъпалата в украсената си с волани, бяла рокля, която майка ѝ я бе принудила да носи, тя се бе влюбила в Хенри Шоу. Той бе по-стар от останалите мъже в живота на майка ѝ, но бе и подобър от тях. Не ѝ крещеше и не разстройваше майка ѝ до сълзи. Той я караше да се чувства сигурна и в безопасност, нещо, което се бе случвало твърде рядко в краткия ѝ живот. Той я бе осиновил и бе единственият баща, когото някога беше познавала. Поради тези при-

чини тя обичаше Хенри и винаги щеше да го обича.

Това беше и първият път, когато срещна Ник Алегреса. Той бе изскочил от храстите в двора на Хенри с пламтящи от омраза сиви очи и зачервени от гняв бузи. Той я беше уплашил и очаровал едновременно. Ник бе красиво момче, с черна коса, гладка бронзова кожа и очи с цвят на дим.

Той бе стоял в храстите, с изпънати до тялото ръце, сковани от ярост и неподчинение. Цялата бунтарска, ирландска и баска кръв, бушуваше във вените му. Той погледна към тях двамата и после заговори на Хенри. След толкова години Дилейни не можеше да си спомни точните думи, но никога нямаше да забрави гневния му изблик.

– Стой настрана от него – бе казал Хенри, докато го наблюдаваха как се обръща и отдалечава с вдигната брадичка и изправен гръб.

Това нямаше да е последният път, в който той я предупреждаваше да стои настрана от Ник, но години по-късно ѝ се искаше да го бе послушала.